

den pågældende aktivitet. Opregningen i lovteksten er ikke udtømmende, jf. ordene "eller andet lignende anerkendelsesværdigt formål". Således vil kniv også kunne bæres som led i anden lovlig fritidsaktivitet. Dette vil f.eks. gælde for spejdere og andre, der dyrker friluftsvirksomhed og i den forbindelse anvender kniv.

Herudover vil der være en række tilfælde, hvor det ud fra formålet med bestemmelsen vil være tilladt at bære kniv på offentligt sted. Her tænkes navnlig på situationer, hvor det i forbindelse med transport af kniv fra ét sted til et andet ikke kan undgås, at kniven medbringes på (passerer) offentligt område. Kniven er f.eks. købt i en forretning og skal bringes hjem til bopælen.

Med hensyn til beviset for, om bestemmelsen er overtrådt, må udgangspunktet tages i den almindelige processuelle grundsætning om, at anklagemyndigheden har bevisbyrden. Det er således ikke tiltalte, der selv skal bevise, at kniven bæres som led i enhver mv. Noget andet er, at sigtede/tiltalte for at kunne unddrage sig strafansvar i praksis i almindelighed ikke vil kunne nøjes med at hævde, at kniven skal bruges til et af de formål, der fritager for straf, hvis der ikke samtidig foreligger omstændigheder f.eks. med hensyn til påklædning, tid og sted, måden kniven bæres på, knivens art mv., der underbygger denne påstand. Denne samlede bedømmelse vil medføre, at der forekommer en række situationer, hvor personer normalt aldrig lovligt vil kunne bære kniv. Det vil f.eks. gælde tilskuere til sportsskammer, gæster på værtshuse og personer, der "går i byen for at more sig".

Afgrænsningen af "steder, hvortil der er almindelig adgang," svarer ifølge bemærkningerne i samme lovforslag til det område, der er omfattet af normalpolitivedtægtens § 3, dvs. veje, parker og f.eks. jernbanestationer, offentlige befordringsmidler, herunder hyrevogne, forlystelsessteder samt i åbningstiden butikker, butikcentre og offentlige kontorer.

En privat bil kan derimod ikke anses for omfattet af våbenlovens § 4, stk. 1, jf. nedennævnte afgørelser fra Østre Landsret og Vestre Landsret:

Østre Landsrets dom af 8. marts 2001: T var tiltalt for overtrædelse af våbenlovens § 4, stk. 1, ved under kørsel i en varebil at være i

besiddelse af bl.a. en kniv med en klingelængde på 11,5 cm (bøfkniv), som lå i bilen i et papskæfte. Byretten frifandt tiltalte, da kniven lå i tiltaltes bil, som ikke er et sted, hvortil der er almindelig adgang. Østre Landsret stadfæstede dommen under henvisning til motiverne til våbenloven, hvoraf det fremgår, at anvendelsesområdet for § 4, stk. 1, svarer til det område, der er omfattet af normalpolitivedtægtens § 3.

Vestre Landsrets dom af 19. juni 2001 (Ufr 2001.2128V): S var under kørsel i bil i besiddelse af en foldekniv med en 9 cm lang klinge, som han havde i lommen. S blev sigtet for overtrædelse af våbenlovens § 4, stk. 1, og kniven blev beslaglagt. Byretten fandt betingelserne for beslaglæggelse opfyldt. Vestre Landsret ophævede derimod beslaglæggelsen og anførte, at anvendelsesområdet for § 4, stk. 1, er steder, hvortil der er almindelig adgang, og i overensstemmelse med motiverne til loven svarer dette til det område, der er omfattet af normalpolitivedtægtens § 3. En privat bil kan derfor ikke antages at være omfattet.

Anvendelsesområdet for våbenlovens § 4, stk. 1, 1. pkt., er således snævrere end anvendelsesområdet for våbenlovens § 10, stk. 2, om skærpet straf ved besiddelse af skydevåben på offentligt tilgængelige steder, idet det i forarbejderne til § 10, stk. 2, der blev indføjet i 1997, er anført, at besiddelse af skydevåben i en bil er omfattet.

Ordet "bære" i § 4, stk. 1, omfatter også det tilfælde, hvor kniven medbringes i en taske eller anden håndbagage.

Forbuddet i våbenlovens § 4, stk. 1, 1. pkt., gælder heller ikke foldeknive med en klinge på højst 7 cm, jf. § 4, stk. 1, 2. pkt.

2.2. Regler og retningslinier vedrørende sanktionerne

Straffebestemmelsen vedrørende overtrædelse af våbenlovens § 4, stk. 1, findes i våbenlovens § 10, stk. 3:

Stk. 3. Overtrædelse af § 4, stk. 1 eller 2, straffes med bøde. Er den pågældende tidligere mere end én gang dømt for overtrædelse af § 4, stk. 1 eller 2, er straffen fængsel indtil 2 år, under særligt formildende omstændigheder dog bøde. Straffelovens § 81, stk. 1, finder ikke anvendelse.